

မင်းတင်မြင့်လယ်က

လန်းပွင့်တို့

သာသနာ

[၁၉၇၇၊ ၂၀၇၇ ဖြန်ဖြည့်ထေရ်ဝါဒစုသာသနာဝင်များ]

ရှင်သုမန(နန်းတော်ရှေ့)

လူထုဦးလှ	ဆူးငှက်
လူထုဒေါ်အမာ	ညီပုလေး
ပါရဂူ	မြဌေး(ရန်ကင်းတိုက်သား)
ဌေးဥဒေါင်း	မောင်ဆွေဝင်

အမှာ စာ

ဗုဒ္ဓသာသနာဟာ လူတစ်ဦးချင်းစီကို ငြိမ်းချမ်းစေပြီး လူ့အဖွဲ့တစ်ခုလုံးကိုငြိမ်းချမ်းစေနိုင်တယ်ဆိုတာ ယုံကြည်တဲ့ အတိုင်း သာသနာတော်ရဲ့ အကျိုး၊ လူ့အဖွဲ့အစည်းရဲ့ အကျိုး ရှေးရှုပါတယ်ဆိုတဲ့ စကားကို တာဝန်ခံယူပြီး "မန်းတောင်မြင့်ငယ်က လန်းပွင့်တဲ့ သာသနာ" စာစုလေးကို ထုတ်လုပ်ပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့ ဘယ်ကလာခဲ့တယ်။ ဘယ်ကိုရောက်နေတယ်။ ဘယ်ကိုဦးတည်နေတယ်ဆိုတာ သိနိုင်ဖို့ ကျွန်တော်တို့ ရဲ့ အတိတ်သမိုင်းကို လေ့လာရပါမယ်။

ယခုစာစု၊ စာအုပ်လေးဟာ မြန်မာပြည်သာသနာဝင် တစ်စိတ်တစ်ဒေသ (ဝါ) ဆယ့်ကိုးရာစု၊ နှစ်ဆယ်ရာစု မြန်မာပြည်ထေရဝါဒ ဗုဒ္ဓသာသနာဝင် တစ်စိတ်တစ်ဒေသ ဖြစ်ပါတယ်။

ဆယ့်ကိုးရာစု၊ နှစ်ဆယ်ရာစုများမှာ "မြန်မာပြည်ဟာ ထေရဝါဒဗုဒ္ဓသာသနာအထွန်းကားဆုံးနိုင်ငံ"ဖြစ်တယ်လို့ ပြောစမှတ်ပြုရအောင် ကြိုးပမ်းခဲ့ကြတဲ့ ဆရာတော်၊ သံဃာတော်ကြီးများ ရဲ့ ဉာဏ်ပညာ၊ ဇွဲလို့လ၊ ဝီရိယ၊ ပတ်ဝန်းကျင် အခင်းအကျင်းတွေနဲ့ နှစ်ဆယ့်တစ်ရာစု မြန်မာပြည် ထေရဝါဒဗုဒ္ဓသာသနာတို့ တစ်ဆက်တည်း၊ တစ်စပ်တည်း ဖြစ်တည်လိုတဲ့ ဆန္ဒဟာ အကြောင်း စေတနာဖြစ်ပါတယ်။ ဆရာကြီးလူထုဦးလှ၊ အမေမာ၊ ဆရာပါ (ပါရဂူ) ငွေဥဒေါင်းစတဲ့ လွန်သွားကြကုန်ပြီးဖြစ်

စိတ်ကဲ့ စာပေပညာရှင်ကြီးများ နဲ့ မန္တလေးမြို့မှ စာပေပညာရှင်တို့ ရဲ့ စာ
ပေဟန်၊ ဘာသာသာသနာစိတ်တို့ ကို ဝတ်မှုန်ကူးလို့ ၊ဂုဏ်ပြုကျေးဇူးပြု
လိုတာလည်း လှုံ့ဆော်မှု စေတနာပါပဲ။ ကုသိုလ်တရားတိုးပွားနိုင်ကြပါ
စေ။

တင်ဝင်း

ရွှေကျင်ဂူတောရ

*

ဘုရား၊ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ၊ ရဟန္တာတို့ ရဲ့ ပြည့်နေလို့
'စီဏပူရတောင်'

နိဗ္ဗာန်ဆိပ်ကမ်းနဲ့ ပြည့်စုံတာကြောင့်
'ဝေလာမတောင်'

ခြေတော်ရာတွေ ပြည့်နေလို့
'ပါဒဿပူရတောင်'

ကျက်သရေကို ဆောင်တတ်လို့
'မန္တလေးတောင်'

နှစ်သက်တမ်း ၁၅၀ နှိပြီဖြစ်သော ရွှေကျင်နိကာယကြီး၏
မြစ်ဖျားခံရာ အမွန်အစဖြစ်သော "မဟာဓမ္မိကာရာမတိုက်မကြီး"

မဟာဓမ္မိကာရာမတိုက်ကြီး နှင့် မန္တလေးတောင်

အဘယာ ရာမဆရာတော်

မန်းတောင်မြင့်ငယ်က လန်းပွင့်တဲ့ သာသနာ

ဆူးငှက်

'မဟာဂဝန်နှင့် ၊ရသေ့မွန် ရှေ့ညွှန်ထားလို့ ၊

သိကြားပါငမှန်ကန်ခဲ့ပြင်၊

ဘုရားအရဟံငါးတန်သိုက်ကယ်တို့ ၊

အလံစိုက်တင်တံခွန်လွှင့်လို့ ၊

ကျမ်းအစောင်စောင်

မန်းတောင်မြင့်ငယ်က . . .

လန်းပွင့်တဲ့ သာသနာ . . . 'တဲ့

သံချိုဆရာကြီးဦးကျော်လှကမန္တလေးတောင်ကိုဖွဲ့ဆိုခဲ့တယ်။

ရဟန်းပညာရှိ၊ လူပညာရှိများကလည်း မန္တလေးတောင်တော်ကို ကကုသန် မြတ်စွာဘုရားလက်ထက်တော်မှာ . . .ဘုရားပစ္စေကဗုဒ္ဓါရဟန္တာတို့ နဲ့ ပြည့်နေလို့ 'စိဏပူရ'တောင် . . .။ ကောဏဂုံ မြတ်စွာဘုရားလက်ထက်မှာ လည်း ဘုရားပစ္စေကဗုဒ္ဓါရဟန္တာတို့ ဟောပြောအပ်တဲ့ တရားတော်တည်းဟူသောနိဗ္ဗာန်ဆိပ်ကမ်းနှင့် ပြည့်စုံတာကြောင့် 'ဝေလာမ'တောင် . . .။ ကဿပ မြတ်စွာဘုရားလက်ထက်တော်မှာ ဘုရားပစ္စေကဗုဒ္ဓါရဟန္တာသာဝကတို့ ကြွသွားရာ ခြေတော်ရာတွေ ပြည့်နေလို့ 'ပါဒဿပူရ'တောင် . . .။ ဂေါတမဘုရားရှင်လက်ထက်တော်မှာ ဘုရားပစ္စေကဗုဒ္ဓါရဟန္တာသာဝကတို့ အမြဲမွေ့ရာဖြစ်ပြီး ကျက်သရေကို ဆောင်တတ်လို့ 'မန္တလေး'တောင် . . .လို့ အသီးသီး အမည်တွင် ခဲ့ကြတယ်လို့ မှတ်

သားခဲ့ကြတယ်။

မင်းတုန်းမင်းကြီးက ရတနာပုံနေပြည်တော်အသစ်ဖန်ဆင်းတည်ထောင်တော်မူဖို့ စိတ်အကြံအစည်တော်ရှိတော့ မန္တလေးတောင်တော်ခြေက စည်မျက်နှာပြင်ကဲ့သို့ ပြန့်ပြူးသော မြေပြင်နေရာကို နှစ်သက်တော်မူခဲ့ခြင်းဟာ မန္တလေးတောင်တော်ရဲ့ ကျက်သရေမင်္ဂလာရှိတဲ့ အစဉ်အလာကောင်းကြောင့် ဆိုလည်း မမှားပါဘူး။ ဒါကြောင့် ရွှေမြို့တော်နှင့် ကျုံးတော်အပါအဝင် မဟာလောကမာရဇိန်စေတီတော်၊ ပဌာန်းဟောရွှေသိမ်၊ သုဓမ္မာဇရပ်တော်၊ မဟာအတုလဝေယုံ ကျောင်းတော်၊ ပိဋကတ်တို့ တော်ဆိုတဲ့ မြို့တည်နန်းတည်သတ္တဌာနကိုလည်း မန္တလေးတောင်တော်ရိပ်မှာ ပဲ တစ်ပြိုင်နက် တည်ထားတော်မူခဲ့ပါတယ်။ ရွှေမြို့တော်ကြီးရဲ့ ဦးထိပ်အရပ်မှာ မန္တလေးတောင်တော်ကြီးနှင့် အတူ ဘုရားပုထိုးစေတီ၊ သာသနိကအဆောက်အဦများ နှင့် ကျက်သရေမင်္ဂလာရှိစေခဲ့တဲ့ အစီအမံတွေပါပဲ။

မန္တလေးတောင်တော်ရိပ်မှာ သတ္တဌာနသာမက ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းများကိုလည်း တည်ထားတော်မူခဲ့တယ်။ မန္တလေးတောင်ခြေတစ်လျှောက်မှာ မဟာဓမ္မိကာရာမသစ်ဆီမ့်တိုက်၊ မဟာဇောတိကာရာမတိုက်၊ မဏ္ဍလာရာမပြည်တိုက်၊ မိုးထိတိုက်၊ ဝေဠုဝန်တိုက်၊ သောဘိတာရာမဒီပဲယင်းတိုက်၊ ဝိစိတ္တာရာမခုံညင်းတိုက်၊ ရတနာဘုံစံကျောင်းတော်ကြီးတို့ တည်ရှိခဲ့တယ်။ ပြီးတော့ ယောမင်းကြီးတိုက်နှင့် မန်ကင်းတိုက်လည်း ရှိတယ်။ မန္တလေးရတနာပုံ နေပြည်တော်မှာ စတင်မြို့တည်နန်းတည်စဉ်ကတည်းက ဘာသာသာသနာကို အထူးအားပေးခဲ့လို့ မြို့တော်နဲ့ လေးပြင်လေးရပ်မှာ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းတွေ အကွက်ကျကျစနစ်တကျတည်ထားတော်မူခဲ့တာ အထင်အရှားပါ။ သီပေါမင်းလက်ထက်က စာရင်းအရမြို့တော်မှာ ကျောင်းတို့ ရော၍တိုက်နှင့် ကျောင်း

ပေါင်း၁၂၅၇ ကျောင်းရှိသတဲ့ ။ ရဟန်းသံဃာတော်အရေတွက်ကလည်း
သောင်းချီသီတင်းသုံးခဲ့ကြတာပါ။

ဒီတော့ မင်းနေပြည်တော်မှာ ရှိတဲ့ ရဟန်းတော်များကို အုပ်ချုပ်စီမံ
နိုင်ဖို့ တိုက်အုပ်၊ တိုက်ကြပ်များ ခန့်ထားသလို၊ ခရိုင်မြို့နယ်များ အတွက်
လည်း ဂိုဏ်းချုပ်၊ ဂိုဏ်းအုပ်၊ ဂိုဏ်းထောက်များ ခန့်ထားလေ့ရှိတယ်။
ဒီတော့သံဃ ရာဇာသာသနာပိုင်ကိုလည်း တင်မြှောက်ကြတယ်။

သာသနာပိုင် အဖြစ်တင်မြှောက်ပြီးတဲ့ နောက် သာသနာပိုင်ရဲ့ ဌာန
နှစ်ရာမှာ တည်မြဲနေသမျှကာလပတ်လုံး သာသနာပိုင် မင်းခမ်းမင်းနားနှင့်
နန်းတော်သို့ လည်ကောင်း၊ သုဓမ္မာတော်သို့ လည်ကောင်း၊
အခြားအခမ်းအနားများကိုလည်းကောင်း ကြွရောက်တော်မူလျှင် ကန်
တော့ အဆင့်မြင့်ချက် ပစ်ဖောက်ရသတဲ့ ။ ဒီနေရာ သာသနာပိုင်က သုဓမ္မာ
တော်ဝင်တယ်ဆိုရာမှာ မြို့တည်နန်းတည်သတ္တဌာန အပါအဝင်ဖြစ်
တဲ့ သုဓမ္မာဇရပ်တော်မှာ သာသနာရေးဆိုင်ရာကိစ္စများ စုဝေးဆုံးဖြတ်
တော်မူခြင်းကို ဆိုလိုတာပါ။ သုဓမ္မာဇရပ်တော်က ကျောက်တော်ကြီးဘု
ရား အရှေ့မုခ်ရဲ့ တောင်ဘက်မှာ တည်ရှိခဲ့တာပါ။ အခုတော့စစ်ကြီးတု
န်းက မီးလောင်ပျက်စီးပြီးစိန်တောင်ငုတ်တို့နှင့် ကွက်လပ်ပဲ ကျန်တော့
တာပါ။ သာသနာပိုင်နှင့် အတူ ဝိဝါဒါဓိကရာဇာ-အဓိကရုဏ်းမှုကိုမှန်ကန်
အောင်စီရင် ဆုံးဖြတ်ဝိနိစ္ဆယချပေးနိုင်တဲ့ ကျမ်းတတ်အကျော်တံဆိပ်
တော်ရဆရာတော်များကို 'သုဓမ္မာဝင်ဆရာတော်များ' 'လို့ သမုတ်သတဲ့
။ သံဃာ့အမှုအခင်းရှိရင် သက်ဆိုင်ရာပုဂ္ဂိုလ်ကို 'သုဓမ္မာသဘင်'ကဆင့်
ခေါ်နိုင်ခွင့်ရှိပြီး သာသနာပိုင်ဆရာတော်က သုဓမ္မာသဘင်ရဲ့
အကြီးအမှူးဥက္ကဋ္ဌဖြစ်တယ်။

နှစ်အကြာ ကောဇာသက္ကရာဇ် ၂၂၂ ခုနှစ်မှာ မင်းတုန်းမင်းမင်းသားဘဝက ရွှေဘိုအနီးမန်ကျည်းစဉ် ကျောင်းမှာ ဖူးတွေ့ခဲ့ဖူးတဲ့ ရွှေကျင်ဆရာတော်ကို မန္တလေးရတနာပုံ နေပြည်တော်သို့မရမကပင့်ပြီး သာသနာပြုစေပါတယ်။ ဆရာတော်ကြီးသီတင်းသုံးဖို့ ကြိုက်ရာနေရာညွှန်တော်မူပါလျှောက်တော့ လူသူဝေးပြီး သာသနာရဲ့ လွန်စွာ လျှောက်ပတ်လွန်းတဲ့ နေရာဖြစ်တဲ့ မန္တလေးတောင်ရဲ့ မြောက်ဘက်ခြေရင်းမှာ ကောင်းပါရဲ့ မိန့်လို့ ရွှေကျင်၅တိုက်ကို မန္တလေးတောင်မြောက်ဘက်အဆင်းမှာ လှူဒါန်းခဲ့သတဲ့ ။

အရှင်ဇာဂရဘွဲ့တော်မည်တဲ့ ရွှေကျင်ဆရာတော်ကြီး ဇာတိရွာက ရွှေဘိုတောင်ဘက်ခရီး၅-တိုင်ကွာ၊ ဝက်လက်အနောက်ဘက်၈-မိုင်ကွာ၊ လှတော၅-ရွာထဲက တစ်ရွာဖြစ်တဲ့ ရွှေကျင်ရွာပါ။ ညောင်လေးပင်နားကမဒေါက်-ရွှေကျင်မဟုတ်ပါဘူး၊ ဆရာတော်က ပုဂံမင်းလက်ထက် အမရပူရမှာ လည်း ၈-ဝါစာလိုက်ဖူးသတဲ့ ။အဲဒီကာလ မင်းနေပြည်ကသံဃာတော်တွေ ဝိနည်းတော်နဲ့ လျော်ညီစွာ နေထိုင်မှုလျော့ရဲလို့ မန်ကျည်းစဉ်တောကျောင်းကို ပြန်ကြွပြီး တောပြန်စာချရင်း သံဃာတော်တွေဝိနည်းနှင့် ကျင့်ကြံကြဖို့ တိတိကျကျဆုံးမ ဦးဆောင်ခဲ့တဲ့ ဆရာတော်ပါ။ အဲဒီမန်ကျည်းစဉ်တောကျောင်းမှာ မင်းတုန်းမင်းသားက ဖူးတွေ့ခဲ့ရပြီးကြည်ညိုခဲ့တာပါ။

မင်းတုန်းမင်းက အရှင်ဇာဂရကို မန္တလေးတောင်ခြေမှာ ပင့်ဆောင်ကိုးကွယ်တော့ဆရာတော်က ရဟန်းသိက္ခာ၁၉-ဝါပဲရှိသေးသတဲ့ ။ ဆရာတော်သီတင်းသုံးတဲ့ ကျောင်းတိုက်ကြီးက 'မဟာဓမ္မိကာရာမ'ဘွဲ့ချီတယ်။ အလယ်ကျောင်းတော်ကြီးကတိုင်အလုံးပေါင်း ၂၆၂ တိုင်ပါပြီး၊ ဘုံခုနစ်ဆင့် ပြာသာဒ်နှင့် အတူ မြန်မာဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းများမှာ ပါရှိတဲ့ အတိုင်း ဆောင်မကြီးခနုဆောင်၊ ဘောဂဆောင်စသည် တို့ နှင့် အတူသ

ရက်ကင်းအုတ်လှေကားကြီး၄-စင်းလည်း ပါရှိသည် ။ ရွှေကျင်၅-
တိုက်မှာ 'မဟာဓမ္မိကာရာမတိုက်မကြီး'နှင့် အတူမိုင်းလုံတိုက်လို့ ခေါ်
တဲ့ ထရံကာတိုက်၊ရမည်းသင်းတိုက်၊မင်းကင်းတိုက်၊ မြတောင်တိုက်တို့
လည်း အရံကျောင်းတိုက်များ အဖြစ်ပါရှိတယ်။

မန္တလေးရတနာပုံနေပြည်တော်ကို ရွှေကျင်ဆရာတော် ရောက်ရှိသီ
တင်းသုံးပြီးနောက်မှာ သာသနာပိုင်ဆရာတော်ဦးဥယျကိုသွားကန်
တော့သတဲ့ ။ ၃ကြိမ်၃ခါကြွပေမယ့် သာသနာပိုင်ကနုတ်ခွန်းဆက်သခြ
င်းမပြုဘူးတဲ့ ။ ဒါကြောင့် ရွှေကျင်ဆရာတော်က စတုတ္ထအကြိမ်ကြွရော
က်ကန်တော့ဖို့ မဆောင်ရွက်တော့ဘူး။ တစ်ခါတော့ သာသနာပိုင်ဆရာ
တော်က ရွှေကျင်ဆရာတော်ကို အမိန့်အာဏာသုံးပြီးဆင့်ခေါ်တယ်။ ရွှေ
ကျင်ဆရာတော်ကမကြွဘူးတဲ့ ။ ဒီတော့သာသနာပိုင်က မဟာဒါနဝန်နဲ့
အတင်းပင့်ဖို့ ကြံစည်တယ်။ ဒီကိစ္စကို ရွှေကျင်ဆရာတော်က မင်းတုန်း
မင်းကို လှမ်းအကြောင်းကြားတယ်။ ဒီတော့ဘုရင်က ရွှေကျင်ဆရာ
တော်ကို သုဓမ္မာသဘင်အစည်းအဝေးလုပ်ရင်
အတင်းအကြပ်ဆင့်ခေါ်ခြင်းမရှိပါစေနှင့် ၊ ရွှေကျင်ကို 'ဂဏဝိမုတ်' ခေါ်
တဲ့ 'သီးခြားဂိုဏ်း' အဖြစ်သိမှတ်ပါလို့ အမိန့်ရှိလို့ သုဓမ္မာဂိုဏ်းရယ်၊ ရွှေ
ကျင်ဂိုဏ်းရယ် တသီးတခြား ဖြစ်သွားတာပါ။

ပထမရွှေကျင်ဆရာတော်ကြီး သီတင်းသုံးတဲ့ မဟာဓမ္မိကာရာမတို
က်ကြီးမှာ သံဃာ၃၀၀ ကျော်ရှိခဲ့သတဲ့ ။ အရံ၄တိုက်မှာ က သံဃာ၂၀၀စီ
နဲ့ ၈၀၀၊ ဒီတော့စုစုပေါင်း သံဃာ၁၀၀၀ ကျော်ရှိတယ်။ မင်းတုန်းမင်းကို
ယ်တော်တိုင် ဆွမ်းကွမ်းဒကာခံထားတော့ ရွှေကျင်ဆရာတော်များ အ
နေနဲ့ ပရိယတ်ကို လုံ့လစိုက်ထုတ်မှုအားကောင်းခဲ့ကြတယ်။ ရွှေကျင်
ကျောင်းတို့ တွင် ကျောင်းတွင်း နေနည်းထိုင်နည်း၊စားနည်း၊သွားနည်းစ
တဲ့ ဝိနည်းတော်မှာ ပါပြီး၊ ရွှေကျင်ဥပဒေတွေကအများကြီးကြပ်မတ်

ထားလို့ သံဃာတော်တွေဟာ အကုန်ပိပိပြားပြား နေထိုင်စာလိုက်စာသင်ကြရသလို ရွှေကျင်ဆရာတော်ကြီး ကိုယ်တိုင်ကလည်း အကျင့်အကြံကောင်းမွန်ပြီး တပည့်သံဃာတွေအပေါ် အဆုံးအမ ကောင်းမွန်လို့ ရှင်ပညာရှိ၊ လူပညာရှိများကိုယ်တိုင် လေးလေးစားစား ကိုးကွယ်ကြည်ညိုခဲ့ကြရတာပါ။ ဒီအစဉ်အလာကို အဆက်ဆက် ရွှေကျင်သာသနာပိုင်ဆရာတော်ကြီးများကတန်ဖိုးထားဆက်ခံကျင့်ကြံခဲ့ကြတာဒီကနေ့ (၁၃၇၂-ခုနှစ်) ရွှေကျင်သာသနာနှင့် အတူ 'မဟာဓမ္မိကာရာမ ရွှေကျင်တိုက်မကြီး' သက်တမ်းအနှစ်၁၅၀-တင်းတင်း ပြည့်သည် အထိပါပဲ။ ဆက်လက်၍ လည်း သာသနာတည်သရွေ့ ရွှေကျင်သာသနာတင့်တယ်ထွန်းပမှာ ဧကန်ပါ။

ပထမ ရွှေကျင်ဆရာတော်ကြီးက မင်းကိုးကွယ်ခံ ရွှေကျင်သာသနာပိုင်ပေမယ့်မန္တလေးရတနာပုံ နေပြည်တော်မှာ ချည်း သီတင်းသုံးတော်မူခဲ့တာ မဟုတ်ပါဘူး။ တောကျောင်းတွေကို မကြာခဏကြွပြီး၊ ဝိပဿနာအလုပ်တွေကိုလည်း လုပ်ဆောင်တော်မူပါတယ်။ ကိန္နရာတောရ၊ ရေတံခွန်တောရ၊ ငစဉ်ကိုင်တောရ၊ ကုက္ကိုချောင်တောရ၊ ဝါးရုံချောင်နွားလန်တောင်တောရ၊ မင်းကွန်း ငွေတောင်တောရဆိုတဲ့ တောကျောင်းတွေမှာ ဖြဲ-ကြိမ်၊ ဖြဲ-ခါ တောထွက်တော်မူဖူးတယ်။

သက်တော်၆၄-နှစ်မှာ မင်းကွန်း ငွေတောင်တောရကို ထွက်သွားလိုက်တာ ၉-နှစ်အကြာအဲဒီတောရမှာ ပဲ ဆရာတော်ခန္ဓာဝန် စွန့်လွှတ်ပျံလွန်တော်မူပါတယ်။

ပထမ ရွှေကျင်ဆရာတော်ကြီး မင်းကွန်းမှာ ခန္ဓာဝန်စွန့်ပျံလွန်တော်မူခြင်းကို သံချိုဆရာဦးကျော်လှက 'ရွှေကျင်ဆရာတော်သဂြိုဟ်ခန်းကိုဖွဲ့ဆိုသည့် အကြောင်း' ခေါင်းစဉ်နဲ့

သံချိုတစ်ပုဒ် ရေးစပ်ခဲ့တာကိုတင်ပြပါရစေ . . . ။

ရွှေကျင်ဆရာတော် သင်္ကြိုဟ်ခန်းကို ဖွဲ့ဆိုသည့် အကြောင်း

-ပဉ္စမသင်္ဂါယနာကိုဖြင့်၊

တင်သပေမန်းမြေချက်ကယ်က၊

နေထွက်စံပူဇော်တဲ့ ၊

ရွှေကျင်ပျော်ဆတော်ဘုန်းငယ်က၊

ပြည်လုံးကုန် ဝေနေယျာတို့ ကို၊

ကြေအညာ ဒေသစာလှည့်လို့ ၊

ဟောပေခဲ့တရားတော်။။

-ပြည်ဇေယျာ သေလာစွန်း၏ ၊

မင်းကွန်းမြေသဲဖြူချောင်းတွင် မှ ၊

ဂူအောင်းကာစံမျှယ်ဖို့ ၊

အန္တရာယ်ကံကြမ္မာနှင့် ၊

မြန်မကြာခန္ဓာချုပ်သော်ကြောင့် ၊

ကျန်ရပ်ထည်ကလာပ်ကြွင်းကိုဖြင့်၊

ဖုတ်ကြည်းလို့ သင်္ကြိုဟ်ခမ်းဖို့ ၊

ရွှေမန်းမြေ ပြည်ခင်က၊

ရဟန်းရှင်ဗိုလ်ခြေလာလို့ ၊

တိုင်းဇေယျာ သေလာဇောင်းက၊

ခွင့်ဆိုကာပင့်လိုကြောင်းနှင့် ၊

တောင်းပြန်ကြသော်။။

-မြတ်ရှင်ပင်သဗ္ဗညု၏ ၊

အာယုတော်ဖိုလ်တည်ချုပ်တော့၊

ပြည်ကုသိန်မလ္လာမင်းတို့ ၊

ဖုတ်ကြည်းကာသဂြိုဟ်ရအောင်ပ၊

ခွင့်ပန်ကာပင့်ပြန်ကြတော့၊

မ၊ မနိုင်မတုန်လှုပ်သော်ကြောင့် ၊

နရဒွါအရှင်ကို လျှောက်ခါမှ ၊

အနောက်ကိုယူမရွေ့ကြနှင့် ၊

မြို့ရှေ့တွင် တောင်ပေါ်စွန်းမှာ မှ ၊

ဖုံးလွှမ်းရန် နေရာရသည် ဟု ၊

နရဒွါနှုတ်လျှာဟတော့၊

ရုက္ခဘုမ္မာနတ်ကယ်တို့ ၊

ကြီးကြပ်၍ ရှိပူဇော်၊

သက်သေတောင်ရှိပြီး။။

-ထိုနည်းတူသဲဖြူချောင်းက၊

ယူပြောင်းကာ ပြည်တော်မန်းသို့၊

ရဟန်းရှင်သင်္ဃာစုံနှင့် ၊

ဒကာကုန်အာရုံပြုသော်လဲ့၊

အမှုငယ်မသာလို့ ၊

နုရဒ္ဒါသာဝကံကဲ့သို့၊

တာပသံဃီးဝဏ္ဏငယ်က၊

ညွှန်ပြရာယူဆောင်ကြဉ်းလို့ ၊

ရှင်နှင်းနွယ်ဆင်ဖြူမ၏ ၊

နတ်ကန်အိုင်ဆဒ္ဒန္တတွင် မှ ၊

ပန်သကာပူဇော်ပင့်တော့၊

အခွင့်တော်ကြည်ဖြူလို့ ၊

ပြည်သူပင်ရှင်ရဟန်းတွေတို့ ၊

ဘုံနန်းဆောင် လောင်တိုက်ကုန်းနှင့် ၊

ဖုံးလွှမ်းကာပူဇော်ပြန်တော့၊

ရှင်အာနန္ဒမုက်ရည်ကိုသုတ်ပါတဲ့ ၊

သမ္ဗုဒ္ဓါသဂြိုဟ်ရေးကဲ့သို့၊

ငိုကြွေးကာရှင်ရဟန်းတို့ ၊

သင်္ကန်းကိုကိုင်ကာမ၊ ပါလို့ ၊

ကာယကိုယ် ဖြေမသာသောကြောင့် ၊

မြေတာမှာ ခွေကာလွန့်ရှာလိမ့်၊

ဇေယျပြည် သေလာညွန့်မှာ ၊

မင်းကွန့်အနီး။။

ရွှေကျင်သာသနာနှင့် မဟာဓမ္မိကာရာမတိုက်မကြီး၊

သာသနာတည်သရွေ့ တည်မြဲထွန်းပလင်းလက်ပါစေသောဝံ။

ဆူးငှက်

*